అస్త్రం

జె.యు.బి.వి.ప్రసాద్

ఇలాంటి మనుషులు కూడా వుంటారు

అనేకానేక విషయాల మరో కోణంపై నెలకో విమర్శనాస్త్రం

ప్రభాకరం నాస్తికుడు. తనలాంటి నాస్తికులు ఎక్కడన్నా దొరుకుతారా, కబుర్లు చెప్పుకుందాం అని నాస్తికుల కోసం తెగ వెదికేస్తూ వుంటాడు. దొరికి ఛస్తేనా! ఎవరితోనన్నా కొంచెం పరిచయం పెరిగితే చాలు, వాళ్ళ మత నమ్మకాలు తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తాడు. వాళ్ళేమో రక రకాల నమ్మకాలు వెలిబుచ్చుతూ వుంటారు. మొత్తానికి అందరూ, తమకి మూఢ నమ్మకాలు లేవనీ, అప్పుడప్పుడు మాత్రమే గుడి కెళ్తామనీ, దేముడి మీద నమ్మకం వుందనీ చెప్పుకున్నారు.

అగ్రకులానికి చెందని ఒకాయన్ని అడిగాడు ప్రభాకరం ఒకసారి.

"నాకు దేముడి మీద నమ్మకం వుంది గానీ, కులాల మీద నమ్మకం లేదండీ!" అన్నాడా పెద్ద మనిషి.

నోరు తెరిచాడు ప్రభాకరం.

"మరి మీరు మొన్న మీ ఇంటికి బ్రాహ్మణ్ణి పిలిచి పూజ చేయించారు కదా? ఎక్కువగా ఒకే కులానికి పరిమితమైన ఈ వృత్తిని చేపట్టిన వారి చేత పూజ చేయించడానికి, మీకు కులం అడ్డు రాలేదా?" అని ఆశ్చర్యంగా ప్రభాకరం అడిగాడు.

"అబ్బే! అదేం లేదండీ! ఆ పూజలు చేయించడం వాళ్ళకే వచ్చు మరి. తప్పని సరి!" అన్నాడాయన తన్ని తాను సమర్ధించుకుంటూ.

"ఈ మధ్య కాలంలో పూజా విధాన పుస్తకాలు బోలెడు దొరుకుతున్నాయి. మంత్రాలతో సహా అన్నీ వుంటాయందులో. పూజ చేయించే కేసెట్లు కూడా దొరుకుతున్నాయి. ఇన్ని వసతులు పెట్టుకుని కూడా, బ్రాహ్మడి చేత పూజ చేయించుకున్నారంటే, అది మీకు బ్రాహ్మణుల మీద వున్న గౌరవాన్నే చూపిస్తుంది. వాళ్ళు ఈ పూజా సంస్కృతిలో అధికులన్న భావం మీకుందనే చూపిస్తుంది. మరి మీకు కులాల మీద నమ్మకం లేదంటారేం?" అని చనువుతో ఘాటుగానే ప్రభాకరం అడిగాడు.

"మీరలా అంటే ఎలా? బ్రాహ్మణుడి చేత పూజ చేయించుకుంటే వచ్చే తృప్తి, కేసెట్ల పూజలోంచీ రాదండీ! అలా అంటే ప్రతీ గుళ్ళోనూ పూజారి బ్రాహ్మడే కదా? ఎక్కడో ఒక చోట అలా కాకుండా వుందేమో మరి. కులాన్ని నమ్మనని చెప్పి, గుడి కెళ్ళడం మానేయగలమా చెప్పండీ!" అని ఎదురు తిరిగి ప్రశ్నించాడాయన.

"కులాల మీద నమ్మకం లేనప్పుడు, ఆ కులాలకి సంబంధించిన విషయాల్లో సీరియస్ గానే వుండాలి. గుళ్ళో వుండే దేముడు మీ ఇంట్లో లేడా, మీ థియరీ ప్రకారం? మీ వల్ల ఆ పేద పూజారికి కాస్త ఆదాయం దొరుకుతోందన్న విషయం తప్పిస్తే, కులానికి సంబంధించిన విషయం ఇందులో స్పష్టంగా వుంది" అని గట్టిగా జవాబిచ్చాడు ప్రభాకరం.

"మీరెన్ని చెప్పినా సరే, నేను గుడి కెళ్ళకా మానను. బ్రాహ్మడి చేత పూజ చేయించకా మానను. అయినా నాకు కులాల మీద నమ్మకాలు లేవని మీరు నమ్మకపోతే, అది మీ ఖర్మ" అని అన్నాడాయన నవ్వుతూ నిర్మొహమాటంగా.

"హతవిధీ" అనుకొని నోర్మూసుకున్నాడు ప్రభాకరం.

అప్పట్నించీ ప్రభాకరం తన జోరు కాస్త తగ్గించాడు. అయినా సరే, వేరే నాస్తికుల కోసం తన వేట మాత్రం మానలేదు.

కొన్నాళ్ళకి ప్రభాకరం వెనకటి కంపెనీ మానేసి, వేరే కంపెనీలో చేరాడు. అక్కడ ఒకావిడతో పరిచయం అయింది. ఆవిడకి ఇద్దరు పిల్లలు. పెద్దబ్బాయికి పదమూడేళ్ళూ, చిన్నబ్బాయికి పదకొండేళ్ళూ.

ఒకరోజు, ప్రభాకరం ఆవిడని, "మీకెవరన్నా నాస్తికులు తెలుసాండీ?" అని అడిగాడు.

"తెలియకేం? బాగా తెలుసు. ఎందుకంటే అది మేమే కాబట్టీ" అందావిడ నవ్వుతూ.

ఆశ్చర్యపోయాడు ప్రభాకరం.

"ఏమిటీ? మీరు నాస్తికులా?" నమ్మలేనట్టు అడిగాడు.

ఆవిడ గొప్పగా బొట్టు పెట్టుకుని, గాజులేసుకుని వస్తుంది. అప్పుడప్పుడు మెళ్ళో మంగళసూత్రం కూడా వేసుకుంటుంది. అప్పుడప్పుడు మాత్రమే. ఒకటీ, రెండు సార్లు కాళ్ళకి మట్టెలు కూడా చూశాడు. ఆవిడ నాస్తికురాలంటే నమ్మలేక పోయాడు. అదే విషయం అడిగాడు ఆవిణ్ణి.

"మీకు మరీ చాదస్తం లెద్దురూ! నాస్తికులు బొట్టు పెట్టుకోకూడాదని ఎక్కడన్నా రాసి వుందా? గాజుల్లేకపోతే నా చెయ్యి చాలా బోసిగా వుంటుంది. నాకు నచ్చదు. మంగళసూత్రం వేసుకుని, మట్టెలు పెట్టుకుంటే, చాలా అందంగా వుంటానని మా ఆయన అంటాడు. అందుకని అప్పుడప్పుడు సరదా కోసం అవి కూడా వేసుకుంటాను. అంతే తప్ప, మేము నాస్తికులమే!" అందావిడ ధీమాగా.

ఆవిడ జవాబు మరీ అంత తప్పుగా అనిపించలేదు ప్రభాకరానికి. ఇంకా ఎక్కడో ఆశ మిణుకు, మిణుకు మంటూనే వుంది. తను వెదుకుతున్న నాస్తిక కుటుంబం వీళ్ళదేనేమోననే ఆశ వుంది.

"అయితే మీరెప్పుడూ గుడి కెళ్ళరన్న మాట" అని అడిగాడు.

"మీ ప్రశ్న బావుందండీ! ఎక్కువగా వెళ్ళమండీ! అప్పుడప్పుడు మాత్రమే వెళతాము. ఎందుకంటారా? అలా వెళితే మనసు ప్రశాంతంగా వుంటుందండీ! మనసుని ప్రశాంతంగా వుంచుకోవడానికి ఏం చేసినా తప్పు లేదని నా నమ్మకం. అంత మాత్రానికే మేము నాస్తికులం కాకుండా పోతామా?" అందావిడ గలగలా నవ్వుతూ.

వెర్రి మొహం వేశాడు ప్రభాకరం. అయినా ఆశ చావలేదు. తాడో, పేడో తేల్చుకోవలనుకున్నాడు.

"అలా అయితే, పూజలు మాత్రం చెయ్యరన్న మాట!" అన్నాడు ఆశకి కొన వూపిరి పోస్తూ.

"అబ్బే! పూజలూ, అవీ కూడా ఎక్కువగా చెయ్యమండీ. ఒక్క కృష్ణాష్టమి మాత్రమే బాగా చేసుకుంటాం. ఆ రోజు మాత్రం పూజ చేస్తామండీ. తెలిసున్న ఓ నాలుగు కుటుంబాల వాళ్ళు మా ఇంటికి వస్తారు ఆ రోజు. అందరం కలిసి సరదాగా పూజ చేసుకుంటాము. పిల్లలు కూడా ఇష్టపడతారు. వాళ్ళకి కృష్ణుడి వేషం వేస్తాము. ఆ వేషంలో మా చిన్నాడయితే చాలా ముద్దుగా వుంటాడండీ. పట్టు చీర కట్టుకుని, వడ్డాణం పెట్టుకుంటాను. రకరకాల పిండి వంటలు చేసి, నైవేద్యం పెడతాము. చాలా సరదాగా గడుస్తుంది ఆ రోజు" అని చెప్పిందావిడ తన్మయత్వంతో.

ప్రభాకరం మొహం చిల్లు కానీ అంత అయింది.

"ఆవిడ నాస్తికత్వం ఎలా వుంటేనేం, కొన్ని విషయాల్లో అభివృద్ధికరంగా వుంటుంది కదా!" అని అనుకున్నాడు.

ఆ మర్నాడు వాళ్ళిద్దరి మధ్యా రిపబ్లికన్ల గురించి చర్చ జరిగింది.

"రిపబ్లికన్లు చాలా ఛాందసవాదులండీ! వాళ్ళకి మూఢ నమ్మలాలూ, మత నమ్మకాలూ ఎక్కువ" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అవునండీ! మీరన్నది కరెక్టే. వాళ్ళంటే నాకూ ఒళ్ళు మంటే!" అందావిడ.

అంతే! ప్రభాకరానికి వుత్సాహం పెరిగిపోయింది.

"బాగా చెప్పారు. రిపబ్లికను అబార్షన్లకి వ్యతిరేకం. స్త్రీలకి వాళ్ళ శరీరాల మీద వాళ్ళకి హక్కులున్నాయని ఒప్పుకోరు. 'భ్రూణ హత్య, భ్రూణ హత్య' అంటూ ఒకటే గోల. వాళ్ళు గనక పవర్లోకి వస్తే, అబార్షన్ చట్ట విరుద్ధం చేసేస్తారు" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"అవునండీ! స్త్రీలకి వాళ్ళ శరీరాల మీద హక్కులు వాళ్ళకే వుండాలి. ఆ విషయం నేనూ ఒప్పుకుంటాను. అయితే నేను కూడా అబార్షన్‌కి వ్యతిరేకినే!" అందావిడ తీవ్రంగా.

"అదేంటండీ, అలాగంటారూ?" అని తెల్లబోతూ అడిగాడు.

"అవునండీ! అబార్షన్ నాకూ ఇష్టం లేదండీ. హాయిగా పిల్లల్ని కనొచ్చు కదా? అందుకే నేనూ అబార్షన్‌కి వ్యతిరేకం" అందావిడ.

పక్కనే వున్న చెత్తబుట్టలోని చెత్తంతా, ఆవిడ నెత్తి మీద గుమ్మరించి, అక్కడ్నించీ పారిపోయాడు ప్రభాకరం

* * * * * * * * * *

స్వాతీ, విక్టోరియాలు యూనివర్శిటీ హాస్టల్లో రూమ్మేట్లు. స్నేహంగా వుంటారిద్దరూ. విక్టోరియాకో బాయ్ ఫ్రెండున్నాడు. ఆడం.

"కాలేజీ చదువయ్యేవరకూ ప్రేమ వ్యవహారాలు పెట్టుకోవద్దు. అప్పటికి వయసూ, దానికి సరిపోయే మానసిక పరిణతీ వుంటాయి. అప్పుడూ నీ కాళ్ళ మీద నువ్వు నిలబడి, ఆత్మగౌరవంతో బతకొచ్చు. అప్పుడు కలిగే ప్రేమలు మానసిక పరిణతతో వుంటాయి" అని తల్లి స్వాతికి బాగా బోధించి పంపింది కాలేజీకి.

ఆ మాటలకి కట్టుబడ్డ స్వాతి చదువు మీదే దృష్టి పెట్టుకుంది. అయితే, చదువుకి సంబంధించని పుస్తకాలు కూడా చాలా చదువుతుంది. 'ఆత్మగౌరవం' అన్న మాట బాగా వొంటబట్టింది స్వాతికి.

విక్టోరియా, ఆడంలను కుతూహలంగా పరిశీలిస్తూ వుటుంది స్వాతి. వాళ్ళిద్దరూ తరుచూ కలుసుకునేవారు. రక రకాల చోట్లకీ, పార్టీలకీ కలిసి వెళ్ళేవారు. ఒకరి తల్లితండ్రుల కొకరిని పరిచయం చేసుకున్నారు. అప్పుడప్పుడు రెండు ఫామిలీలూ కలుసుకునేవి. ఆడం తల్లితండ్రులు సొంత కోడలిని చూసినట్టు విక్టోరియాని ప్రేమగా చూసే వారు. హాలిడేస్‌లో తమ సొంత డబ్బుతో తమతో పాటు, విక్టోరియాని కూడా వూళ్ళు తిప్పేవారు. విక్టోరియా తల్లితండ్రులు ఏ సంకోచం లేకుండా, తమ కూతుర్ని ఆడం కుటుంబంతో ఆనందంగా పంపేవారు.

ఆడం, విక్టోరియాలు ఇద్దరూ చదువులో కూడా చురుగ్గా వుంటారు. కాలేజీ తర్వాత గ్రాడ్యుయేట్ స్కూలుకెళ్ళాలని కూడా మాట్లాడుకుంటారు. ఆ తరువాత వుద్యోగాలు సంపాదించుకుని, పెళ్ళి చేసుకోవాలని కబుర్లు చెప్పుకుంటారు.

స్వాతి వల్ల విక్టోరియాకి కూడా 'ఆత్మగౌరవం' అనే పదం బాగా అలవాటయిపోయింది. ఆ తర్వాత 'ఆత్మగౌరవం' గురించి ఆడంతో చర్చిస్తూ వుండేది. 'మేల్ ఛావనిస్టు పిగ్' కాని ఆడం, విక్టోరియాని ప్రోత్సహిస్తూ వుంటాడు.

వాళ్ళ చనువు చూసి, స్వాతికి ఒకింత ఆశ్చర్యం.

"మీరిద్దరూ ఇంత చనువుగా వుంటే, మీ పెద్దలకి అభ్యంతరం లేదా?" అని కుతూహలంగా స్వాతి విక్టోరియాని అడిగింది.

"ఇంత చనువంటే, ఎంత చనువనీ?" నవ్వుతూ బదులడిగింది విక్టోరియా.

విక్టోరియా అప్పుడప్పుడు ఆడం రూంలో రాత్రి గడపడం స్వాతికి తెలుసు.

"నువ్వు ఆడంతో రాత్రుళ్ళు గడుపుతావు కదా? ఆ చనువు గురించి అడుగుతున్నాను"

"అయ్యో, పిచ్చి స్వాతీ! ముద్దులూ, కౌగలింతలూ తప్ప మా మధ్య ఏమీ జరగలేదు ఇప్పటి వరకూ. మేమిద్దరమూ గట్టి కేథలిక్స్. వివాహం జరిగే వరకూ, దగ్గరితనం వుండరాదని మా మత నమ్మకం. అందుకే మేమెప్పుడూ లిమిట్స్ దాటలేదు!" అంది విక్టోరియా.

అలా వేరే వాళ్ళు చెప్పుంటే నమ్మేది కాదు స్వాతి. స్నేహితురాలికి తనతో అబద్ధం చెప్పే అవసరం లేదని తెలిసి, నమ్మక తప్పలేదు.

ఒకరోజు పెళ్ళి గురించి డిస్కషన్ వచ్చింది వాళ్ళ మధ్య.

"ఇండియన్లలో స్త్రీలు పెళ్ళి తర్వాత ఇంటిపేరు మార్చుకునే పద్ధతి వుంది. భర్త ఇంటి పేరే భార్యకి వస్తుంది. భార్య ఇంటిపేరు భర్త ఎప్పుడూ తీసుకోడు. కొన్ని చోట్ల అయితే భర్త పేరే, భార్యకి ఇంటిపేరుగా వుంటుంది. అది స్త్రీలకి ఏ మాత్రం ఆత్మగౌరవమైన విషయం కాదు గదా? స్త్రీలే ఎందుకు ఇంటిపేరు మార్చుకోవాలి? నేను పెళ్ళి తర్వాత నా ఇంటిపేరు మార్చుకోను. నా ఆత్మగౌరవాన్ని నిలబెట్టుకుంటాను" అంది స్వాతి.

"అదేమో బాబూ! పెళ్ళి తర్వాత నేను ఇంటిపేరు మార్చుకోవాలని ఆడంకి కోరిక. నాకూ అది ఇష్టమే. ఇందులో ఆత్మగౌరవం పోయే విషయం ఎక్కడుందీ? నా ఆత్మగౌరవం నాకే వుంటుంది, నేను ఇంటిపేరు మార్చుకున్నాక కూడా. ఇంటి పేరు మార్చుకున్నంతలో ఆత్మగౌరవం పోతుందని నేననుకోను" అంది విక్టోరియా తన్ను తాను సమర్థించుకుంటూ.

ఆ అయోమయం మాటలు విన్నాక, స్వాతికి వాళ్ళ మధ్య నున్న ప్రేమ మీద అనుమానం కలిగింది. ఆత్మగౌరవానికి అర్థం తెలియని మనుషుల మధ్య కూడా ప్రేమ గట్టిగా వుంటుందా అని ఆమెకి అపనమ్మకం.

ఆ విషయమే తల్లితో చర్చించింది ఒకసారి.

"అజ్ఞానం అనేది ఒక వరం. ప్రేమ గట్టిగా వుండటం అనేది ఒక రెలిటివ్ విషయం. వాళ్ళకి వాళ్ళు అది గట్టిగా వుందనే అనుకుంటారు. ఆ ప్రేమ సంబంధంలో ఒకరి వల్ల ఇంకొకరు ఎంత అవమానాలకి గురవుతున్నా, అది అర్థం చేసుకునే జ్ఞానం వారికి లేనప్పుడు, వారు ఆ ప్రేమ సంబంధంలోనే కొనసాగుతూ, తమ ప్రేమ చాలా గట్టిదని నమ్ముతూ వుంటారు. అలాంటి వాళ్ళు ఎప్పుడూ విడిపోకుండానే వుంటారు కూడా. అందుకని, తమ జ్ఞానానికి సంబంధించినంతవరకూ, తమ ఆత్మగౌరవాన్ని తమ నిర్వచనంతో నిలబెట్టుకుంటే, ఆ సంబంధం చాలా కాలమే వుంటుంది" అంటూ తల్లి చిన్న లెక్చరిచ్చింది.

ఒకరోజున విక్టోరియా కంగారు కంగారుగా స్వాతి దగ్గరకి వచ్చింది. 'ఏమైందన్నట్టు' చూసింది స్వాతి. కొంచెం సిగ్గుపడుతూ, "మరేం లేదు. ఏదో ప్రోబ్లం వచ్చినట్టుంది. గైనకాలజిస్టు దగ్గరకి వెళ్ళాలి. ఇవాళ క్లాసుకి రాలేను. నీ దగ్గర నోట్సు తీసుకుంటాను" అంది విక్టోరియా.

స్వాతి ఆశ్చర్యపోయింది. ఏమనాలో తెలియక వూరుకుంది. తర్వాత విక్టోరియా గైనకాలజిస్టు దగ్గరకి వెళ్ళి, అబార్షన్ చేయించుకుంది.

మరి కొన్నాళ్ళకి విక్టోరియా విషాదంగా రూంకి వచ్చింది. ఏమయిందని స్వాతి అడిగింది.

"ఆడం, నేనూ బ్రేక్ చేసుకున్నాము. ఫ్రెండ్స్ గానే వుంటాము తప్ప, ఇంకేమీ వుండదు మా మధ్య" అని బాధగా అంది విక్టోరియా.

"ఏమయింది? ఇవాళ్టి వరకూ బాగానే వున్నారుగా? పొద్దున్న పువ్వులు కూడా పంపాడుగా ఆడం నీకూ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది స్వాతి.

"కాదు. ఇది కొన్నాళ్ళుగా సాగుతోంది. ఆడంకి మత విశ్వాసం నాకున్నంతగా లేదు. ఎప్పుడన్నా చర్చికి వస్తాడు గానీ, రెగ్యులర్‌గా ప్రతీ ఆదివారం రాడు. జీసస్ అంటే నమ్మకం వుందంటాడు గానీ, అన్ని మత విషయాల్లోనూ పట్టుగా వుండడు. అబార్షన్ ఫరవాలేదంటాడు. అతని మతాభిప్రాయాలు నాకు పట్టడం లేదు. ఇవాళ పూర్తిగా విడిపోదామని నిశ్చయించుకున్నాము మేమిద్దరమూ. గట్టి కేథలిక్ కాని మనిషితో నేను జీవితాంతం కలిసి వుండలేను" అంది విక్టోరియా గట్టిగా.

వెర్రిమొహం వేసుకుని చూడ్డం తప్ప, ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది స్వాతి.

* * * * * * * * * *

రామారావుకో పెద్ద సంకటం వచ్చింది. తల్లిని ఇంటికి తీసుకువచ్చి, ఓ ఆర్నెల్లు వుంచుకుంటానంటే, భార్య సుమ ఒప్పుకోవడం లేదు. సుమకి అత్తతో భయంకరమైన గతం వుంది. దాంతో అత్తతో ఒక్కరోజు సహజీవనం చెయ్యడానికి క్కూడా సుమ ఒప్పుకోవడం లేదు.

"నా తల్లిని నా ఇంటికి తీసుకురాకుండా ఎలా వుంటానూ? నా అన్నదమ్ములూ, అక్కచెల్లెళ్ళూ నా గురించి ఏమనుకుంటారూ? నా పరువు మొత్తం పోతుంది, పెళ్ళానికి లొంగిపోయి, తల్లిని తీసుకురాకపోతే" అన్నాడు సుమతో.

"మీ భార్య గయ్యాళిదని అందరితోనూ చెప్పుకోండి. మీరే వెళ్ళి మీ అమ్మ దగ్గర ఓ నెలుండి రండి. అంతే గానీ ఆవిడ్ని భరించడం ఇక నా వల్ల కాదు" అని తేల్చి చెప్పేసింది.

"అలా కుదరదు" అన్నాడు రామారావు మొండిగా.

"అలా కుదరకపోతే, నన్ను మా పుట్టింటికి పంపండి. పిల్లల్ని తీసుకుని వెళ్తాను. మీ అమ్మని పంపించేక వస్తాను" అని సలహా ఇచ్చింది సుమ.

"నువ్వూ, పిల్లలూ లేకపోతే అమ్మ ఏమనుకుంటుందీ? ఆర్నెల్లు వద్దు గానీ, ఒక్క నెల నాకోసం భరించు" అన్నాడు రామారావు బతిమాలుతూ.

వల్లకాదంది సుమ.

భార్యని ఒప్పించడానికి రోజా పువ్వులు తీసుకెళ్ళాడు. గిఫ్టులు తీసుకెళ్ళాడు. భర్త ప్రేమకి మురిసింది గానీ, అత్తతో నరకానికి సిద్ధంగా లేదు సుమ.

ఇంక లాభం లేదని, సుమని తీసుకుని సైకాలజిస్టు దగ్గర కెళ్ళాడు. సుమ తన ఘోషంతా వెళ్ళ బుచ్చుకుంది. అంతా విని, ఆ సైకాలజిస్టు సుమనీ, అతని తల్లినీ ఒకే చోట వుంచొద్దని సలహా ఇచ్చింది.

రామారావుకి ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"నువ్వంతా నా భార్య వేపు నించీ విన్నావు. మా అమ్మ వేపు నించి అస్సలు వినలేదు. అలా వినకుండా, ఇలా జడ్జిమెంటు ఇస్తే, అదేం న్యాయం?" అంటూ దెబ్బలాడాడు రామారావు.

"మీ అమ్మ నించీ ఏమీ వినక్కర్లేదు, మీ అమ్మ మదర్ థెరిస్సా అయినా సరే. నీ భార్యకీ, నీ తల్లికీ అంత పడకుండా వున్నప్పుడు, ఏ మాత్రం బుద్ధున్న వాళ్ళయినా సరే, వాళ్ళిద్దర్నీ ఒకే చోట వుంచొద్దని చెబుతారు. దానర్థం వాళ్ళిద్ద ర్లో ఒకరు చెడ్డమనిషీ, ఒకరు మంచి మనిషీ అని చెప్పినట్టు కాదు. ఎవరు మంచీ, ఎవరు చెడూ అనే విషయం పక్కన పెడదాం. వాళ్ళిద్దరి మధ్యా ఇంత ద్వేషం వున్నప్పుడు, వాళ్ళిద్దర్నీ కలిపి ఒకే కప్పు కింద వుంచడం వాళ్ళిద్దరికీ మంచిది కాదు. నీక్కూడా శాంతి వుండదు" అని బోధించిందా సైకాలజిస్టు.

ఆ మాటలు ఒక్కటీ బుర్రకెక్కలేదు రామారావుకి. పైపెచ్చు ఆ సైకాలజిస్టుని బాగా తిట్టి వచ్చాడు.

"మీ అత్తతో నువ్వు కలిసి వుండాలి" అని సైకాలజిస్టు భార్యకి చివాట్లు పెడుతుందని రామారావు ఆశ. అది కాస్తా వమ్ము అయ్యేసరికి, భార్యని పుట్టింటికి పంపడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

"నేను మొదట్లో అడిగినప్పుడు మీరు ఒప్పుకోలేదు. ఇన్ని రోజులు గొడవ పడి, ఇంత హడావిడి చేసి, ఇప్పుడు మమ్మల్ని పంపిస్తానంటే, వెళ్ళడానికి ఇప్పుడు నేను సిద్ధంగా లేను" అని ఖరారుగా చెప్పింది సుమ.

"మా అమ్మని తీసుకురావడం ఖాయం. వుంటే వుండు, చస్తే చావు" అని తిట్టాడు సుమని.

ఇంత జరిగాక, అత్తని భర్త తీసుకురాడని సుమ నమ్మకం. అలాగే సుమ ఒప్పుకుంటుందనో, లేదా భరించి వూరుకుంటుందనో రామారావు నమ్మకం.

ఇద్దరి నమ్మకాలూ వమ్మయ్యాయి.

ఆ మర్నాడే సుమ అత్త వచ్చే రోజు.

"నేనీ ఇంట్లో వుండను. వేరే అపార్ట్‌మెంట్లో వుంటాను పిల్లల్తో" అని చెప్పింది సుమ.

అప్పటికప్పుడు అపార్ట్‌మెంటు అద్దెకి తీసుకుని, తాళం సుమ చేతిలో పెట్టి, తల్లిని తీసుకురావడానికి వూరెళ్ళాడు.

తన కన్నా తల్లి కంత విలువివ్వడంతో, సుమకి భర్త మీద మనసు విరిగిపోయింది.

"నేనేమన్నానూ? ఆయన తల్లితో కలిసి వుండనన్నాను. ఆయన్ని కలిసి వుండొద్దనలేదే! ఆయన్ని తన వాళ్ళతో సంబంధాలు తెంపుకోమనలేదే! మా అమ్మనీ ఈయన చాలా ద్వేషిస్తాడు. ఆవిడతో కలిసి ఒక్క పూట కూడా గడపలేదు ఇన్నేళ్ళ లోనూ. ఆఖరికి భార్యా,పిల్లల్ని ఇంట్లోంచి పంపుతున్నాడు బయటకి" అంటూ బాధ పడింది సుమ.

ఆ అపార్ట్‌మెంట్లో మంచం లేదు. ఫోను లేదు. టీవీ లేదు. కంప్యూటర్ లేదు. కుర్చీలు లేవు. ఏదో వుడకేసుకుని, కింద పడుకోవడమే పిల్లల్తో. పిల్లల కష్టం చూసి కూడా ఆ తండ్రి మనసు కరగలేదు. అత్త వెళ్ళే వరకూ, తనకి జైలు శిక్ష తప్పదనుకుంది సుమ.

ఈ లోపల అత్తా, భర్తా స్నేహితులందరిళ్ళకీ వెళ్ళి, "సుమ గయ్యాళిదనీ, తనే పొగరుగా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయిందనీ" చెప్పుకున్నారు. అదే విషయం బంధువులక్కూడా చెప్పుకున్నారు.

భర్త మీద విరక్తి ఎక్కువయిన సుమ మంగళసూత్రం తీసేసింది. నిర్లిప్తంగా తయారయింది.

ఆ రోజు భర్త అపార్ట్‌మెంటుకొచ్చాడు పిల్లల్ని చూడ్డానికి. భర్తతో అప్పటికే అవసరమైతే తప్ప, మాట్లాడ్డం మానేసింది సుమ.

"రేపొద్దున్న మా అమ్మని తీసుకుని బయటకి వెళతాను. ఏడు తర్వాత నువ్వు రావొచ్చు ఇంటికి. మళ్ళీ పన్నెండు తర్వాతే ఇంటికొస్తాం. అప్పటికి ముందే నువ్వెళ్ళిపోవచ్చు" అన్నాడు రామారావు.

సుమకేమీ అర్థం కాలేదు. 'ఏమిటన్నట్టు' చూసింది.

"ఏమిటేమిటీ? మరి రేపు పూజ చేసుకోవా?" ఏదో ఘోరమైన తప్పు జరిగిపోతోందన్నట్టు చూశాడు.

ఇంకా అర్థం కాలేదు సుమకి. అలాగే కళ్ళప్పగించి చూసింది భర్తని.

"అది కాదే! రేపు వరలక్ష్మీ వ్రతం కదా? మా అమ్మని పొద్దున్న బయటకి తీసుకెళ్తాను. నువ్వు ఇంటికొచ్చి, నీ మాంగళ్య సౌభాగ్యం కోసం పూజ చేసుకో. అది నీకే మంచిది. సుమంగళిగా జీవిస్తావు కలకాలం. పూజకి నైవేద్యం కోసం వంట చేస్తావు కదా? కొంచెం ఎక్కువ చెయ్యి. ఇంకో రెండు ఐటమ్సు ఎక్కువ చెయ్యి. సాయంకాలం మేము వంట చేసుకోము మళ్ళీ" అన్నీ చెప్పాడు రామారావు ధారాళంగా.

మంగళసూత్రం తీసేసిన సుమ భర్తని అలాగే చూస్తూ వుండిపోయింది.